

Mødet den 18. Novbr. 1909.

Fraværende: J. C. Petersen.

1. (J. Nr. 65—1909). Skrivelse fra Justitsministeriet om, at det, i Anledning af et til det fra Fabrikant S. P. Johansen indgivet Andragende, hvori Andrageren besværer sig over en af Aarhus Byraad foretaget **Ekspropriation** af en Del af den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 371 af Købstadens Bygrunde, efter det i Sagen oplyste ikke finder Grund til at underkende den af Byraadet stillede Fordring om Ekspropriation.

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 174—1909). Justitsministeriets Stadfæstelse paa Tillæg til Sundhedsvedtægten omhandlende **Beværningslokalers Indretning**.

Til Efterretning.

3. (J. Nr. 304—1909). Fra Valgbestyrelsen forelaa følgende Meddelelse angaaende **Valg af Medlemmer til Ligningskommissionen**:

»Valgbestyrelsen undlader ikke herved at meddele, at ved det den 8. d. M. foretagne Valg af 15 Medlemmer til Aarhus Ligningskommission i Henhold til Lov af 20. April 1908 blev følgende valgte:

Forretningsfører P. Andersen,
Overretssagfører Chr. Birch,
Lærer A. Stilling,
Restauratør Andr. Poulsen,
Fuldmægtig S. M. Simonsen,
Smed S. Petersen,
Blikkenslagermester H. P. Salling,
Snedker R. Th. Ferd. Jørgensen,
Maskinarbejder J. P. A. Christensen,
Bagermester P. Jensen,
Skræder A. Andersen,
Købmand Chr. Hansen,
Typograf L. Vald. Hansen,
Smed R. C. Th. P. Duun og
Købmand Rob. Hjorth.«

Til Efterretning.

4. (J. Nr. 275—1909). Fra Udvalget angaaende **Aa-bysagen** forelaa følgende Indstilling:

»I Henhold til, hvad der vedtoges under Behandlingen af Aabysagen i Byraadsmødet den 9. d. M., har Udvalget paany taget Sagen under Overvejelse, men maa meddele, at man ikke i Udvalget har kunnet enes om at tilbyde Aktieselskabet »Grundarealer ved Aarhus Aa« nogen anden Pris paa Jorderne end den, der indeholdes i Aktieselskabets Tilbud, ligesom man overhovedet ikke har kunnet enes om et Grundlag, paa hvilket der kunde forhandles videre om et Køb af Jorderne. Udvalget er derimod enigt om, at man fra Byraadets Side bør udtale, at man er villig til at forhandle med Aktieselskabet om en Ordning, hvorved Striden om Broen over Aaen kunde bortfalde.«

Formanden erindrede om, at Sagen i sidste Møde var blevet vist tilbage til Udvalget med Henstilling til dette om at søge at opnaa Enighed

om den Pris, der kunde tilbydes Selskabet. Dette var imidlertid lettere sagt end gjort, da Prisen paa den ene Side skulde være saaledes, at den kunde tilfredsstille de Medlemmer, der var imod Købet, og paa den anden Side ogsaa Aktieselskabet. Det var da heller ikke lykkedes Udvalget at enes om nogen Pris, der kunde tilbydes. Udvalget gik derfor ud fra, at det ikke blev til noget med Købet, og mente under denne Forudsætning, at man burde se at naa til et Forlig med Selskabet, saaledes at dette tilbød Byen visse Fordele, mod at denne opgav sine formentlige Rettigheder angaaende Broen.

Harald Jensen var forbavset over, at Sagen kom tilbage til Byraadet paa denne Maade, idet der, da Sagen sidst forelaa, ikke var talt om nogen Pris, men kun om at give Udvalget frie Hænder med Hensyn til at forhandle med Selskabet for at søge at skaffe saadanne Forhold, at der kunde opnaas Enighed. Der var blevet talt om en mulig Indlemmelse af Aabyarealerne og om den gamle Overenskomst, men det vedtagne Forslag, der var blevet stillet af Taleren, gik udtrykkelig ud paa at give Udvalget frie Hænder til at manøvrere i alle Retninger. Idet han iøvrigt kunde slutte sig til Indstillingen, skulde han derfor foreslaa, at Udvalget førte Sagen videre.

Formanden havde anset det for formelt rigtigt, at Sagen blev behandlet, inden Fristen udløb, altsaa inden Fredag den 19. ds., og det forekom ham rigtigst nu ved Indstillingen at komme paa det rene med, at Køb kunde der ikke mere være Tale om, men derimod nok om Forsøg paa at opnaa en Overenskomst med Selskabet.

Harald Jensen havde været fuldt paa det rene med, at Fristen udløb den 19., men dermed

var det jo ikke givet, at der ikke kunde stilles en ny Frist. Han kunde ikke se andet, end at Udvalget var paa den rigtige Vej, men han var forbavset over, at Sagen kom frem, før der var fremskaffet Forhold, som man mulig kunde samles om.

Formanden fremhævede, at der maatte svares paa Konsortiets Tilbud fra Byraadet og ikke alene fra Udvalget, og at Indstillingen efter hans Mening kunde være Svaret.

Indstillingen tiltraadtes.

5. (J. Nr. 217—1909). Til Erklæring forelaa en fra Sagfører Elmenhoff til Ministeriet indgivet **Besværing over Skatteligningen** for 1909—10.

Det vedtoges at slutte sig til følgende af Borgmesteren afgivet Erklæring:

»Ved Skrivelse af 7. f. M. har Stiftamtet udbedt sig min Erklæring meddelt i Anledning af det med Bilag hoslagt tilbagefølgende Andragende, hvori Sagfører Elmenhoff her af Staden anholder om, at det maa blive paalagt Aarhus Ligningskommission at omgøre Ligningen for Regnskabsaaet 1909—10 og at oplyse, hvilket Beløb de af Klageren paastaaede ulovlige Begunstigelser af nogle Skatteydere paa andres Bekostning andrage, samt om, at Ligningskommissionens Formand, Hr. P. Andersen, og Skattekontorets Chef, Hr. Jensen, maa blive tiltalte og straffede, fordi de ifølge Andragerens Paastand ulovlig har meddelt uvedkommende Oplysning om Forhold, som de i deres nævnte Stillinger ere blevne vidende om.

I Anledning heraf tillader jeg mig at fremsende en Erklæring af 4. f. M. fra Ligningskommissionen og en Erklæring af s. D. fra Kommissionens Formand og det herværende

Skattekontors Bestyrer samt Afskrift af de i sidstnævnte Erklæring ommeldte, af de samme Mænd tidligere afgivne Erklæringer vedrørende samme Forhold. Til det i de nævnte Erklæringer udtalte kan jeg i det hele henholde mig. En Omgørelse nu af Ligningen maa sikkert anses for umulig. Men selvom den var mulig, skønnes det ikke, at de Afvigelser fra den strengt lovlige Ligningsmaade, som Kommissionen har indrømmet ere skete, have været af en saadan Betydning, at det af Hensyn til disse Afvigelser burde paalægges Kommissionen at omlægge Ligningen. Med Hensyn til de Oplysninger angaaende Klagerens Skatteforhold, som af Ligningskommissionens Formand og Skattekontorets Bestyrer ere meddelte Trediemand, skal jeg kun — overensstemmende med min tidligere Erklæring angaaende samme Forhold — bemærke, at da der kun er givet Oplysning om det for Klageren beregnede Skattebeløb, hvilket Beløb ifølge Vedtægten for Ligning af personlig Kommuneskat i Aarhus skal anføres i den Liste, som skal fremlægges til offentligt Eftersyn, forekommer der mig ikke at være sket noget, der med Rette kan give Anledning til Klage.«

6. (J. Nr. 308—1909). Cirkulære fra Indenrigsministeriet angaaende en eventuel **Fornyelse af Loven om Rotters Udryddelse.**

Fra Belysningsvæsenet forelaa Erklæring om, at der til dette i Tiden fra 1. Juli 1907 til 31. Oktober 1909 var indleveret ialt 11045 Rotter, og at der, skønt Tilgangen var forholdsvis ringe, dog syntes at være en vaagnende Interesse for Udryddelsen, hvorfor Forsøget vist burde udstrækkes ud over de fastsatte 3 Aar.

Belysningsvæsenets Erklæring tiltraadtes.

7. (J. Nr. 321—1909). Det foreliggende Andragende fra Inspektionen for **Frue Kirke** om Kommunens Garanti for et Laan paa 8000 Kr. bevilgedes.
8. (J. Nr. 318—1909). Indstilling fra Vandværksudvalget angaaende Opførelse af en ny **Raavandsbeholder**.

Mikael Johansen oplyste, at der til Opførelse af den ny Højdebeholder for første Trykzone var blevet bevilget 103000 Kr., men kun brugt 88661 Kr., hvorfor Udvalget indstillede at anvende de øvrige 14339 Kr. til Opførelse af en ny Ekstrabeholder for Raavand, hvorved der i mange Aar ikke vilde kunne blive Tale om Vandmangel selv paa de varmeste Sommerdage. Da Pengene var bevilget, havde Udvalget vel i Gruunden Ret til afgøre Sagen paa egen Haand, men hensynsfuld, som Udvalget altid var, skulde det spørge Byraadet først.

Jakob Jensen kunde ikke tiltræde den Opfattelse, at et Udvalg havde Lov til at bruge bevilgede Penge til andre Ting, end de var bestemt til. Selve Indstillingen kunde han iøvrigt godt tiltræde, men maatte dog ønske, at Beholderen blev anbragt i Lavningen, hvor de andre Raavandsbeholdere laa, og gravet ned i Dybde med Ledningen, idet den saa kunde optage de ca. 12000 Td. Vand, der ellers om Natten løb i Kloaken. Denne Beliggenhed vilde ganske vist koste 5—6000 Kr. mere, men Udgiften var dog kun øjeblikkelig og vilde fuldt ud opvejes ved Besparelse med Hensyn til ny Boringer.

Christensen delte ikke Udvalgets Flertals Anskuelse om, at sparede Beløb kunde benyttes paa anden Maade uden Byraadets Samtykke, og havde derfor i Udvalget forlangt Sagen for Raadet.

Han antog ikke, at Udvalget havde noget imod at lægge Beholderen i Lavningen, hvis der derved kunde opnaas nogen Fordel.

S a m u e l s e n kunde støtte Forslaget, idet han ansaa Opførelsen af endnu en Raavandsbeholder for økonomisk heldig. Han kunde tillige tiltræde Hr. Jakob Jensens Forslag om at lægge Beholderen paa det lave Terræn.

M i k a e l J o h a n s e n oplyste, at Stadsingeniøren havde modsat sig at opføre Beholderen i Lavningen, men Forholdet skulde blive nøje undersøgt. Han skulde ikke komme ind paa, hvad der var foregaaet i Udvalget, men kun bemærke, at han skulde tage meget fejl, om ikke andre Udvalg undertiden havde benyttet Beløb i andet Øjemed end det, hvortil de var blevet bevilget.

J a k o b J e n s e n henstillede, at de 5—6000 Kr., der ved at lægge Beholderen i Lavningen vilde medgaa mere, end Overslaget lød paa, blev taget af næste Aars Budget.

J a c o b s e n kunde vel give Hr. Christensen Ret med Hensyn til Anvendelse af bevilgede Beløb, men maatte dog gøre opmærksom paa, at Indstillingen forelaa enstemmig, og at der derfor ikke kunde have været nogen større Strid i Udvalget. Han henstillede at vedtage Forslaget, saaledes at der kunde tages fat allerede i Efteraaret, hvilket vilde have Betydning for at bøde paa Arbejdsløsheden. Det kunde undersøges, om Beholderen fik en heldigere Beliggenhed i Lavningen.

C h r i s t e n s e n havde ikke haft til Hensigt at røbe, hvad der var foregaaet i Udvalget, men havde dog i dette Tilfælde ment det bedst at meddele, at der ikke var Enighed om Fremgangsmaaden.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 325—1909). Fra Udvalget for Fattigvæsenet forelaa følgende Indstilling angaaende **Opførelse af en særlig Arbejdsanstalt:**

»Paa Fattiggaarden findes, som bekendt, en Sygeafdeling og en Forsørgelsesafdeling. Paa Forsørgelsesafdelingen optages alle, der uden at være trængende til Sygehusbehandling ere uden Hjem eller som ikke egne sig til Forsørgelse udenfor en Anstalt. Der indlægges saaledes ældre svagelige Personer, der optages yngre raske Personer, der optages det betydelige Antal subsistensløse Personer, der afleveres af Politiet eller hjemsendes fra andre Kommuner, blandt andet efter udstaaet Straf for Betleri, der optages Personer, der særligt paa Grund af Drikfældighed ikke bidrager det fornødne til Familiens Underhold, og som Udvalget derfor finder Anledning til at indlægge paa Fattiggaarden, der optages saadanne abnorme Personer, der uden at være egnede til Anbringelse i en særlig Anstalt, dog maa forsørges paa et noget lignende Sted. Det er saaledes en Blanding af højst forskellige Individuer, og Forsørgelsen bliver i det væsentlige ens, hvad enten Traugen maa siges at være selvforskyldt eller uforskyldt. Nogen særlig Sondring kan efter Forholdene ikke finde Sted og vil ikke kunne naas, selv om Forandringer foretages. Forholdet er saaledes det, at de gamle og svage ikke faa det saa tiltalende, som man kunde ønske det, idet Pladsforholdene ere indknebne, og de leve sammen med daarlige Individuer, medens disse paa Grund af den uensartede Belægning faa det bedre, end de egentlig burde have det. Sammenblandingen gør ogsaa det, at Sygeafdelingen ikke virker under saa rolige Forhold som ønskeligt, idet de Syge paa

forskellig Maade ere generede, saaledes ved Støj, — ligesom at ældre svagelige Folk ofte nødig ville under Forsørgelse paa Fattiggaarden. Disse Forhold ere i det Hele taget ikke heldige, og de ville ikke blive bedre, idet der i en By af Størrelse som Aarhus altid vil findes en Del uheldige Personer, ligesom der altid vil findes en Del paa en eller anden Maade svage Personer, der maa eller helst burde forsørges paa en Anstalt eller et Asyl. Fattiglovens § 30, 2det Stk., der bestemmer, at værdige gamle eller svagelige Personer, som ikke er eller kun i ringe Grad ere arbejdsføre, kun i Nødstilfælde maa optages i Forsørgelsesanstalter, hvor der findes Personer, som ved Uforligelighed, Dovenskab, Drikfældighed eller anden Uorden give Forstyrrelse og slet Eksempel, forudsætter ogsaa eller vel rettere kræver, at der i større Kommuner findes 2 Forsørgelsesanstalter.

Gennemgaar man Bøgerne for de sidste Aar, er der af Personer, her hjemmehørende, som antages fremdeles af og til at ville blive optagne paa Fattiggaarden, 94 Mænd og 6 Kvinder, der synes at ville være kvalificerede til Forsørgelse i en eventuel Arbejdsanstalt, og 44 Mænd og 25 Kvinder, der burde forsørges i en mildere Anstalt.

Af nævnte 94 Mænd og 6 Kvinder ere for Tiden optagne 35 Mænd og 3 Kvinder; de øvrige maa for den væsentligste Dels Vedkommende antages at vagabondere eller at være arresterede. De i andre Kommuner hjemmehørende Personer, som Politiet afleverer, ville som Regel være egnede til Optagelse i en Arbejdsanstalt, indtil de kunne hjemsendes eller paa anden behørig Maade udgaa. Disses Antal

varierer, men til Tider kan der vel være optaget indtil 15 paa én Gang.

Naar en Sondring i 2 Anstalter skulde gennemføres, staar det for Udvalget som mest naturligt at opføre en Arbejdsanstalt og derefter gøre Forbedringer og Forandringer ved Fattiggaarden saaledes, at den under Tillæggelse af et nyt Navn kunde — foruden at en Udvidelse af Sygeafdelingen eventuelt vil kunne finde Sted — indrettes med det for Øje at være et Hjem for ældre og svage, dog saaledes, at der ogsaa findes Plads for Barselkvinder og Husvildeafdeling.

Udvalget vil herefter anmode Byraadet om at tage under Overvejelse, om det mener at kunne tiltræde Udvalgets Ønske om Opførelse af en særlig Arbejdsanstalt, der vel burde give Plads til ca. 50 Mænd og 10 Kvinder, og give Udvalget Bemyndigelse til at arbejde videre paa Sagens Gennemførelse.«

Harald Jensen forelagde Indstillingen og knyttede til denne forskellige Bemærkninger. Forholdene paa Fattiggaarden var ved Byens Vækst blevet baade uudholdelige og uforsvarlige. Man benyttede nu Tvangsarbejdsanstalten i Horsens, men denne var saa stærkt optaget, at man sædvanlig snart fik de der anbragte tilbage igen, og det var da ejheller en egentlig Tvangsarbejdsanstalt, men kun en Arbejdsanstalt, man mest havde Brug for. Maaske kunde man til en Begyndelse nok nøjes med en noget mindre Anstalt end omtalt i Indstillingen, men det kunde nøjere overvejes og undersøges. I København havde man to lignende Anstalter, Sundholm og Johannesstiftelsen. Hvis Udvalgets Tanke fik Tilslutning i Raadet, vilde det atter komme til dette med de behørigte Planer og Overslag.

J a k o b J e n s e n udtalte sin Tilfredshed med Udvalgets Planer om at sondre mellem de Folk, der blev indlagt paa Fattiggaarden. De givne Oplysninger talte stærkt til Gunst for Kvindernes Krav om Ligeberettigelse med Mændene. Det glædede ham meget, at Udvalget tænkte paa, at de daarlige Elementer skulde arbejde for deres Føde. Efter Gennemførelse af ikke faa humane Love maatte den Dag komme, da man maatte sige til dem, der ikke vilde søge at klare sig selv, at de maatte arbejde. Da Foranstaltningen var forbundet med en ikke lille Bekostning, vilde han henstille, at man nøje undersøgte, om Byen beholdt Garnisonen, for skulde denne blive overflyttet til Sjælland, kunde en af Kasernerne maaske anvendes til Arbejdsanstalt. Iøvrigt kunde han tænke sig en Forhandling optaget med Staten om, at denne købte Kasernerne.

M i k a e l J o h a n s e n fandt Forslaget fortrinligt, men mente, at der burde opføres en virkelig Tvangsarbejdsanstalt. De unge Fyre, som Anstalten var bestemt for, burde tvinges til at arbejde, hvorved de maaske vilde blive bedre og ædrueligere Mennesker. Hvis man f. Eks. lod Lemmerne paa Anstalten slaa Kommunens Sten, vilde Anstalten omtrent kunne forrente sig selv. Der var absolut ingen Grund til at tage blidt paa de Fyre, der ikke vilde arbejde, de skulde tværtimod tvinges til at arbejde haardt fra Morgen til Aften og først faa Lov til at forlade Anstalten, naar der var Udsigt til, at de vilde blive bedre Mennesker.

F o r m a n d e n forekom det, at Udvalget havde beregnet Arbejdsanstalten for lille. Jo bedre Bevogtningen blev, og jo mere Anstalten blev ledet i Retning af en Tvangsarbejdsanstalt, jo flere af

de indlagte vilde nemlig blive paa den. Det var meget beklageligt, at Fattigudvalget ikke var kommet frem med Planen noget før, saaledes at der kunde være taget Hensyn til den ved Stiftelsen af det store Laan. Et andet Spørgsmaal var, hvor praktisk Fattiggaarden kunde indrettes til Forsørgelsesanstalt, og om den ikke i mange Retninger var for gammel til at indrettes godt og praktisk, og om Grunden, hvorpaa den laa, ikke var saa værdifuld, at det kunne betale sig at sælge den og lægge Anstalten et andet Sted.

H a r a l d J e n s e n bemærkede, at Lemmerne paa Arbejdsanstalten nok skulde blive nødt til at arbejde, og at de selvfølgelig skulde blive paa Anstalten, til de fik en Følelse af, at det var deres Pligt at arbejde ligesom alle andre. Det kunde godt være, at Anstalten var beregnet vel lille, men foreløbig vilde den dog nok være tilstrækkelig, og den skulde selvfølgelig opføres og indrettes saaledes, at den med Lethed kunde udvides. Hensynet til Bekostningen talte ogsaa for at holde sig til den af Udvalget paaapegede Størrelse. Udvalget mente nok, at den gamle Fattiggaard kunde indrettes praktisk som Forsørgelsesanstalt, men kunde selvfølgelig ikke garantere dette, før Forholdene var nøje undersøgt.

J a k o b J e n s e n troede ikke, Fattiggaardens Grund egnede sig til Salg, før Rytterikasernens Grund kunde realiseres.

R a h r betvivlede ikke, at den foreslaaede Foranstaltning vilde være baade udmærket god og nødvendig, men beklagede meget, at den store Udgift ikke var blevet taget i Betragtning ved Stiftelsen af det sidste Laan. Ganske vist bad Udvalget kun om Bemyndigelse til at indhente Overslag, men at meddele denne Bemyndigelse var jo imid-

lertid det samme som at bevilge Arbejdets Udførelse. Derfor burde Byraadets Medlemmer have Lejlighed til at tænke noget over Forslaget, og han skulde i den Anledning foreslaa, at Forslaget blev undergivet endnu en Behandling.

H a r a l d J e n s e n havde intet imod at udsætte Sagen, men vilde dog gerne have den anden Behandling i en nogenlunde nær Fremtid. Udvalgets Opgave nu var i Virkeligheden kun at gøre opmærksom paa, at det ikke kunde blive ved at gaa som nu, men at man maatte have en Forandring.

M o u s t e n spurgte, om Fattiggaarden ikke kunde benyttes som Arbejdsanstalt.

H a r a l d J e n s e n oplyste, at dette ikke vilde være muligt.

Sagen udsattes i 14 Dage.

10. (J. Nr. 330—1909). Den foreliggende Indstilling fra Skoleudvalget om Indlægning af **elektrisk Lys i Gymnastiksalen i Borgerskolen i Christiansgade** vedtoges.
11. (J. Nr. 285—1909). Besværing fra Overlærer A. Müller over Ulemper fra **den brændende Renovationsplads** ved Jordbrovej.

M a g n u s N i e l s e n meddelte, at der havde været foretaget forskellige Forsøg paa at slukke Ilden, men uden noget Resultat. I Øjeblikket var Røgen ikke meget generende, men med en bestemt Vindretning kunde Ilden blusse op igen, og den kvælende Røg og ilde Lugt vilde atter blive til stor Gene for en Del af Byen. Stadsingeniøren mente, at man nu maatte forsøge at grave store Huller og Render i Jorden og fylde disse med Vand. Dertil vilde der imidlertid medgaa 275 Kr., dels til Opstilling af en Brandhane og dels til Arbejdsløn.

M o u s t e n syntes, man skulde se Tiden an. Det saa ud til, at Ilden var slukket, og skulde dette ikke være Tilfældet, kunde Frosten maaske dræbe den

J a k o b J e n s e n troede ikke, Frosten var den bedste Ildslukker. Forøvrigt syntes han, det vilde være urigtigt at slukke, før Møddingen var brændt op. I hvert Fald burde man lade den brænde i Vinter, da Vinden paa denne Aars-tid i Regelen var sydlig eller østlig. Til Foraaret kunde man slukke Ilden, hvis den varede til den Tid.

M a g n u s N i e l s e n ansaa det ikke for rigtigt at lade Ilden brænde saa længe. Hvis Klagen blev sendt til Sundhedskommissionen, vilde Byraadet sikkert faa Paabud om straks at begynde Slukningen.

S a m u e l s e n oplyste, at Sagen var blevet omtalt i Sundhedskommissionen, men at denne intet agtede at foretage sig, før der forelaa skriftlig Klage.

F o r m a n d e n anbefalede at bemyndige Bro-lægningsudvalget til at slukke Ilden, naar det ansaa det rette Øjeblik for kommet.

Bro-lægningsudvalget bemyndigedes til at bringe den i Stadsingeniørens Erklæring ommeldte Forslag til Udførelse.

12. (J. Nr. 333—1909). Den foreliggende Indstilling fra Skoleudvalget om at faa overladt det til Gartnerudstilling og Skolehave under Udstillingen benyttede Areal Syd for Borgerskolen ved Ingerslevs Avenue til **Skolehaver** vedtoges.
13. (J. Nr. 334—1909). Fra Udvalget for Byens Udvildelse og Bebyggelse forelaa følgende Indstilling angaaende ny **Gadenavne**:

»Da der forskellige Steder i den gamle Bydel findes Gadebenævnelser, der er misvisende og unaturlige, idet det samme Gadenavn benyttes for to i forskellige Retninger løbende, selvstændige Gadestrækninger, medens omvendt en Gadestrækning, der udgør et naturligt Hele, bærer forskellige Navne,

foreslaar Udvalget:

- a t Møllegade fremtidig benævnes »Vestergade«,
- a t den Del af Vestergade, der danner en Fortsættelse af Langelandsgade, benævnes »Langelandsgade«,
- a t Grønnegades Forlængelse mod Nord og Syd henholdsvis til Nørre Alle og Aaen benævnes »Grønnegade«, samt
- a t den Del af Grønnegade, der udgør en naturlig Fortsættelse af Klostergade, benævnes »Klostergade«.

R a h r forelagde Indstillingen.

S a m u e l s e n gjorde opmærksom paa det meningsløse i, at Schleppegrellsgade først begyndte henne i Gaden, idet Numrene 2, 4 og 6 benævnedes Frederiksbjerg Torv. Han henstillede, at Gaden fik Navnet Schleppegrellsgade fra Hjørnet af.

L a u r s e n mente, at den foreslaaede Forandring ved Vestergade vilde stride noget mod den i mange jyske Byer bestaaende Tradition, at Vestergaden førte ud til den Landevej, der fra Byen førte Vest paa.

R a h r bemærkede til Hr. Laursen, at Vestergade efter Forslaget vedblivende vilde føre ud til Landevejen mod Vest, kun vilde Knækket komme noget længere henne. Han kunde give Hr. Samuelsen Ret med Hensyn til Schleppegrellsgade. Forholdet skulde nu blive overvejet. Forøvrigt var

der flere Gader, der trængte til Navneforandring, men Udvalget havde ikke villet overvælde Byraadet.

Indstillingen vedtoges.

14. (J. Nr. 319—1909). Indstilling fra Forskønnelsesudvalget om Lægning af Cementgulv paa Verandaen i **Pavillonen i »Vennelyst«**.

L a u r s e n ansaa det for en Nødvendighed at faa lagt Cementgulv i Verandaen, idet den nuværende Belægning med Ral ellers snart vilde medføre, at det underliggende Tømmerværk vilde raadne. Udvalget havde tænkt sig at anvende Cementfliser, og Udgiften var kalkuleret til ca. 1000 Kr.

J a k o b J e n s e n troede ikke, Cementfliser nyttede noget. Vilde man forhindre Fugtigheden i at trænge ned til Tømmerværket, maatte man lægge Betongulv med Asfalt. Den Arkitekt, som havde opført Pavillonen, burde have vidst, at det ikke kunde gaa an at lægge Ral paa Verandaen.

L a u r s e n skulde selvfølgelig ikke have noget imod at lægge Asfaltgulv, men Udgiften vilde saa blive noget større.

Det vedtoges at lægge Asfaltgulv, og den dertil fornødne Udgift bevilgedes.

15. (J. Nr. 335—1909). Den foreliggende Indstilling fra Forskønnelsesudvalget om **Fjernelse af 2 Træer paa Vesterbrogade** vedtoges.

16. (J. Nr. 313—1909). Andragende fra Grosserer Langballe om Tilladelse til at installere **Vandklosetter i Villa »Varna«**.

Det vedtoges at meddele Tilladelsen paa følgende af Brolægningsudvalget opstillede Vilkaar:

1. Afløbet fra Vandklosetterne skal passere en septic-tank, inden det ledes i Ejendommens Kloak. Der skal til Brolægningsudvalget fremsendes Detailtegninger af septic-tanken og Kloakanlægget.

2. Kloakanlægget skal udføres i nøje Overensstemmelse med de af Brolægningsudvalget approberede Planer.
3. Det tillades indtil videre at lade Ejendommens Kloak beholde sit nuværende Udløb paa Stranden, men naar Afløbsforholdene fra Varnapavillonen er ordnet, saa at der fra denne er ført en dykket Ledning ud i Havet, hvilket vil være sket inden 1. Juni 1910, skal Afløbet fra Ejendommen være ordnet med Tilslutning til denne Ledning.
4. Kommunen betaler de senere Ændringer ved Kloaksystemet, saafremt Byraadet maatte ønske Afløbet fra Villaen ført til eventuelle Kloaker mellem Skoven og Hads Herreds Vej.
5. Langballe betaler 25 Kr. pr. W. C. pr. Aar, indtil W. C. bliver almindelig paa de omliggende Jorder, og derefter betaler de til enhver Tid ved Spildevandsregulativet fastsatte Takster.
17. (J. Nr. 22¹³—1909). Den foreliggende **Købekontrakt** med Murer Niels Jensen angaaende en Byggegrund ved Schleppegrellsgade godkendtes.
18. (J. Nr. 3—1909). De foreliggende Indstillinger om **Efterbevilling** af Overskridelser fra Bygningskommissionen, Indkvarteringskommissionen, Begravelsesvæsenet, Slagtehusudvalget, Valgudvalget, Kasseudvalget, Udvalget for Bygninger og Inventar og Stadsingeniøren overgik til 2. Behandling.

